

२०७२ वैशाख १० बिहीबार २३-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
“मीठे बच्चे- यो रूहानी हस्पिटल तिमीलाई आधाकल्पको लागि सदा स्वस्थ (एभरहेल्दी)
बनाउनेवाला हो, यहाँ तिमी देही-अभिमानी भएर बस ।”

प्रश्न:- धन्दा आदि गर्दा पनि कुनचाहिँ निर्देशन बुद्धिमा याद रहनुपर्छ ?

उत्तर:- बाबाको निर्देशन छ- तिमीले कुनै साकार वा आकारलाई याद नगर, एक बाबाको याद
रह्यो भने विकर्म विनाश हुन्छ । यसमा कसैले फुर्सत छैन भन्न सक्दैन । सबै थोक
गरेर पनि यादमा रहन सक्छौ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूप्रति बाबाको गुडमर्निङ्ग । गुडमर्निङ्ग भनेपछि
बच्चाहरूलाई भनिन्छ बाबालाई याद गर । बोलाउँछन् पनि- हे पतित-पावन आएर पावन
बनाउनुहोस् । त्यसैले बाबाले पनि सबैभन्दा पहिले भन्नुहुन्छ- रूहानी बाबालाई याद गर । रूहानी
बाबा त सबैको एकै हुनुहुन्छ । पितालाई कहिल्यै सर्वव्यापी मानिदैन । जति हुन सक्छ प्यारा
बच्चाहरू, बाबालाई याद गर । कुनै पनि साकार वा आकारलाई याद नगर, सिवाय एक बाबा । यो
त बिल्कुल सहज छ नि । मानिसहरूले भन्दछन्- हामी व्यस्त छौं, फुर्सत छैन । तर यसमा त
फुर्सत सदैव हुन्छ । बाबा युक्ति बताउनुहुन्छ- यो पनि जान्दछौ, बाबालाई याद गरेमा हाम्रो पाप
भस्म हुनेछ । मुख्य कुरा यो हो । धन्दा आदि गर्न कुनै मनाही गरिँदैन । त्यो सबै गर्दै केवल
बाबालाई याद गर ताकि विकर्म विनाश होस् । यो त सम्भन्धछन्- हामी पतित छौं, साधु-सन्त,
ऋषि-मुनि आदि सबैले साधना गर्छन् । साधना गरिन्छ भगवानसँग मिल्न । त्यो जबसम्म उहाँको
परिचय हुँदैन, तबसम्म मिल्न सक्दैनौ । तिमी जान्दछौ- बाबाको परिचय दुनियाँमा कसैलाई पनि
छैन । देहको परिचय त सबैलाई छ । ठूलो चीजको परिचय तुरुन्त हुन्छ । आत्माको परिचय त जब
बाबा आउनुहुन्छ तब सम्झाउनुहुनेछ । आत्मा र शरीर दुई चीज छन् । आत्मा एक तारा (स्टार)
हो, जुन अति सूक्ष्म छ । यसलाई कसैले देख्न सक्दैन । जब आएर बस्छौ भने देही-अभिमानी भएर
बस्नुपर्छ । यो पनि एउटा हस्पिटल हो नि, आधाकल्पको लागि सदा स्वस्थ हुन । आत्मा त छ
अविनाशी, कहिल्यै विनाश हुँदैन । आत्माको नै सारा पार्ट छ । आत्मा भन्छ- म कहिल्यै पनि
विनाश हुन्न । सबै आत्माहरू अविनाशी छन् । शरीर छ विनाशी । अब तिम्रो बुद्धिमा यो बसेको छ-
हामी आत्मा अविनाशी हौं । हामीले ८४ जन्म लिन्छौं, यो ड्रामा हो । यसमा धर्म स्थापक को को
कहिले आउँछन्, कति जन्म लिन्छन्- यो त जान्दछौ । ८४ जन्म जो गायन गरिन्छ, अवश्य कुनै
एक धर्मका हुनुपर्छ । सबैको त हुन सक्दैनन् । सबै धर्मका एकैचोटि त आउँदैनन् । हामी अरूको
हिसाब किन निकालौं ? जान्दछन्- फलानो-फलानो समयमा धर्म स्थापना गर्न आउँछन् । त्यसको
फेरि वृद्धि हुन्छ । सबै सतोप्रधानबाट तमोप्रधान त हुनु नै छ । दुनियाँ जब तमोप्रधान हुन्छ तब
फेरि बाबा आएर सतोप्रधान सत्ययुग बनाउनुहुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामीले नै
फेरि नयाँ दुनियाँमा आएर राज्य गर्नेछौं, अरू कुनै धर्म हुँदैन । तिमीहरूमा पनि जसलाई उच्च पद
लिनु छ, उनीहरू धेरै यादमा रहने पुरुषार्थ गर्छन् र समाचार पनि लेख्छन्- बाबा म यति समय
यादमा रहन्छु । कुनैले त पूरा समाचार लाजको कारण दिँदैनन् । सम्भन्धछन्- बाबाले के भन्नुहोला ।
तर थाहा त हुन्छ नि । स्कुलमा टिचरले विद्यार्थीहरूलाई भन्छन् नि- तिमीले यदि पढेनौ भने फेल
हुनेछौ । लौकिक आमा बुवाले पनि बच्चाहरूको पढाइबाट सम्भन्धछन् । यो त महाविद्यालय हो ।

२०७२ वैशाख १० बिहीबार २३-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 यहाँ त क्रमैसँग बसाइदैँन । बुद्धिद्वारा सम्झिन्छ, नम्बरवार त हुन्छन् नि । अब बाबा राम्रा राम्रा
 बच्चाहरूलाई कहीं पठाइदिनुहुन्छ, उनीहरू फेरि जान्छन् । अरूले पनि लेख्छन् हामीलाई महारथी
 चाहियो, त्यसैले अवश्य सम्झन्छन्— ऊ हामीभन्दा होशियार नामुद छ । नम्बरवार त हुन्छन् नि ।
 प्रदर्शनीमा पनि अनेक प्रकारका आउँछन्, त्यसैले गाइड पनि खडा हुनुपर्छ जाँच गर्नको लागि ।
 स्वागत (रिसिभ) गर्नेले त जान्दछ— यो कस्तो व्यक्ति हो । उसलाई फेरि इशारा गर्नुपर्छ, यसलाई
 तपाईंले सम्झाउनुहोस् । तिमीले पनि जान्न सक्छौ— फस्ट ग्रेड, सेकेण्ड ग्रेड, थर्ड ग्रेड सबै छन् ।
 वहाँ त सबैको सेवा गर्नु नै छ । कोही ठूलो व्यक्ति छ भने अवश्य उसको खातिरी सबैले गर्छन् नै ।
 यो काइदा हो । बाबा अथवा टिचरले बच्चाहरूको क्लासमा महिमा गर्छन्, यो पनि सबैभन्दा ठूलो
 खातिरी हो । नाम निकाल्ने बच्चाहरूको महिमा अथवा खातिरी गरिन्छ । यो फलानो धनवान हो,
 धार्मिक व्यक्ति हो, यो पनि खातिरी हो नि । अब तिमीले यो जान्दछौ— सबैभन्दा उच्च भगवान्
 हुनुहुन्छ । भन्छन् पनि, वास्तवमा सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ । तर फेरि सोध— उहाँको बारेमा
 बताउनुहोस्, भनिदिन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । एकदम तल झारिदिन्छन् । अब तिमीले सम्झाउन
 सक्छौ— सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्, उहाँ हुनुहुन्छ मूलवतनवासी । सूक्ष्मवतनमा छन् देवताहरू ।
 यहाँ रहन्छन् मनुष्य । सबैभन्दा उच्च भगवान् उहाँ निराकार हुनुहुन्छ ।

अहिले तिमीले जान्दछौ— हामी जो हीरा समान थियौं, हामी नै फेरि कौडी समान बन्न पुगेका छौं ।
 फेरि भगवान्लाई आफूभन्दा पनि तल लगेका छन् । जान्दै जान्दैनन् । तिमीहरूलाई नै पहिचान
 मिल्छ, फेरि पहिचान कम हुन्छ । अहिले तिमीले बाबाको पहिचान सबैलाई दिदै जान्छौ । धेरैलाई
 बाबाको पहिचान मिल्नेछ । तिम्रो मुख्य चित्र हो नै यो त्रिमूर्ति, गोला (सृष्टि-चक्र) र कल्प वृक्ष ।
 यिनमा कति ज्ञान (प्रकाश) छ । यो त कसैले पनि भन्नेछ— यी लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगका मालिक
 थिए । ठीक छ, सत्ययुगभन्दा पहिले के थिए ? यो पनि अहिले तिमी जान्दछौ । अहिले हो
 कलियुगको अन्त्य र छ पनि प्रजाको प्रजामाथि राज्य । अहिले राजाई त छँदै छैन, कति फरक छ ।
 सत्ययुगको शुरूमा राजाहरू थिए र अहिले कलियुगमा पनि राजाहरू छन् । तर कोही त्यस्तो पावन
 छैनन्, कसैले त पैसा दिएर पनि टाइटल लिन्छन् । महाराजा त कोही छँदै छैन, टाइटल खरिद
 गर्छन् । जस्तै, पटियालाका महाराजा, जोधपुर, बीकानेरका महाराजा.... नाम त लिन्छन् नि । यो
 नाम अविनाशी चल्दै आउँछ । पहिले पवित्र महाराजाहरू थिए, अहिले छन् अपवित्र । राजा, महाराजा
 शब्द चल्दै आउँछन् । यी लक्ष्मी-नारायणको लागि भन्छन् यी सत्ययुगका मालिक थिए, उनीहरूबाट
 कसले राज्य लियो ? अहिले तिमी जान्दछौ— राजाईको स्थापना कसरी हुन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ— म
 तिमीलाई अहिले पढाउँछु— २१ जन्मको लागि । त्यो त पढेर यस जन्ममा नै वकिल आदि बन्छन् ।
 तिमी अहिले पढेर भविष्य महाराजा महारानी बन्छौ । ड्रामा प्लान अनुसार नयाँ दुनियाँको स्थापना
 भइरहेको छ । अहिले हो पुरानो दुनियाँ । जति नै राम्रा राम्रा ठूला महल हुन् तर हीरा-जुहारतको
 महल त बनाउने कसैमा तागत छैन । सत्ययुगमा यो सबै हीरा-जुहारतहरूको महल बनाउँछन् नि ।
 बनाउनमा कुनै बेर कहाँ लाग्छ र ! यहाँ पनि भूकम्प आदि हुँदा धेरै कारिगर लगाइदिन्छन्, एक-
 दुई वर्षमा सारा शहर खडा गरिदिन्छन् । नयाँ दिल्ली बनाउनमा ८-१० वर्ष जति लाग्यो, तर
 यहाँका कामदार (लेबर) र वहाँका कामदारहरूमा त फरक रहन्छ नि । आजकल त नयाँ नयाँ
 आविष्कार पनि निकलिरहन्छन् । घर बनाउने विज्ञानको पनि जोड छ, सबै थोक तयार मिल्छ

२०७२ वैशाख १० बिहीबार २३-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन तुरुन्त तल्ला तयार हुन्छ । धेरै छिटो छिटो बन्छन्, त्यसैले यी सबै वहाँ काममा त आउँछन् नि । यी सबै साथमा जान्छन् । संस्कार त रहन्छ नि । यो विज्ञानको संस्कार पनि जान्छ । अहिले बाबा बच्चाहरूलाई सम्भाइरहनुहुन्छ, पावन बन्नु छ भने बाबालाई याद गर । बाबाले पनि गुडमर्निङ्ग भनेर फेरि शिक्षा दिनुहुन्छ । प्यारा बच्चाहरू, बाबाको यादमा बसेका छौ ? घुम्दा, फिर्दा बाबालाई याद गर किनकि जन्म-जन्मान्तरको बोझ शिरमाथि छ । सिँढी उत्रिदै उत्रिदै ८४ जन्म लिन्छौ । अहिले फेरि एक जन्ममा कला वृद्धि हुन्छ । जति बाबालाई याद गर्दै रहन्छौ, उति खुशी पनि हुन्छ, तागत पनि मिल्छ । धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई पहिलो नम्बरमा राखिन्छ, तर यादमा बिल्कुल रहँदैनन् । हुन त ज्ञानमा तीक्ष्ण छन्, तर यादको यात्रा छँदै छैन । बाबाले त बच्चाहरूको महिमा गर्नुहुन्छ । यी पनि नम्बरवनमा छन् भने अवश्य मेहनत पनि गरेको हुनुपर्छ नि । तिमीले जहिले पनि सम्भ- शिवबाबाले सम्भाउनुहुन्छ, अनि बुद्धियोग वहाँ लागि रहन्छ । यिनले पनि सिक्छन् होला नि । फेरि पनि भन्छन् बाबालाई याद गर । कसैलाई पनि सम्भाउनको लागि चित्र छन् । भगवान् भनिन्छ नै निराकारलाई । उहाँ आएर शरीर धारण गर्नुहुन्छ । एक भगवान्का बच्चा सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हुन् । अहिले यस शरीरमा विराजमान छन् । सबै अकालमूर्त छन् । यो अकालमूर्त आत्माको तख्त (सिंहासन) हो । अकालतख्त भिन्नै कुनै खास चीज होइन । यो तख्त हो अकालमूर्तको । भृकुटिको बीचमा आत्मा विराजमान हुन्छ, यसलाई भनिन्छ अकालतख्त । अकालतख्त, अकालमूर्तको । आत्माहरू सबै अकाल हुन्, कति अति सूक्ष्म छन् । बाबा त हुनुहुन्छ निराकार । उहाँले आफ्नो तख्त कहाँबाट ल्याउनुहुन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पनि यो तख्त हो । म आएर यो तख्त सापट (लोन) लिन्छु । ब्रह्माको साधारण वृद्ध तनमा अकाल तख्तमा आएर बस्छु । अहिले तिमीले जानिसकेका छौ- सबै आत्माहरूको यो तख्त हो । मनुष्यको नै कुरा गरिन्छ, जनावरहरूको कुरा त होइन । पहिला जो मनुष्य जनावरभन्दा पनि खराब भएका छन्, उनीहरू त सुध्छिन् । कसैले जनावरको कुरा सोधे भने उनलाई भन- पहिला आफूलाई त सुधारौ । सत्ययुगमा त जनावर पनि धेरै राम्रा, फस्टक्लास हुन्छन् । फोहर आदि केही पनि हुँदैन । राजाको महलमा परेवा आदिका किचडा (बिष्टा) भयो भने त सजाय मिल्छ । थोरै पनि फोहर हुँदैन । वहाँ बडो सावधानी रहन्छ । पहेरदार रहन्छन्, कहिल्यै कुनै जनावर आदि भित्र घुस्न सक्दैन । बडो सफाई रहन्छ । लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा पनि कति सफाई रहन्छ । शंकर-पार्वतीको मन्दिरमा परेवा पनि देखाउँछन् । त्यसो भए अवश्य मन्दिरलाई पनि फोहोर गर्छन् होला । शास्त्रहरूमा त धेरै दन्त कथाहरू लेखिदिएका छन् ।

अहिले बाबा बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ, उनीहरू मध्ये पनि थोरै छन् जसले धारणा गर्न सक्छन् । बाँकीले त केही पनि बुझ्दैनन् । बाबाले बच्चाहरूलाई कति प्यारसँग सम्भाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, धेरै धेरै मीठो बन । मुखबाट सदैव रत्न निक्किलहोस् । तिमी हौ रूप वसन्त । तिम्रो मुखबाट पत्थर निक्किलनु हुँदैन । आत्माको नै महिमा हुन्छ । आत्माले भन्छ- म राष्ट्रपति हुँ, फलानो हुँ..... । मेरो शरीरको नाम यो हो । ठीक छ, आत्माहरू कसका बच्चाहरू हुन् ? एक परमात्माको । त्यसैले अवश्य उहाँबाट वर्सा मिल्नु पर्छ । उहाँ फेरि सर्वव्यापी कसरी हुन सक्नुहुन्छ ! तिमीले सम्भन्छौ- हामीले पनि पहिले केही जान्दैनथ्यौ । अहिले कति बुद्धि खुलेको छ । तिमी कुनै पनि मन्दिरमा गयौ भने सम्भन्छौ- यी त सबै भुटा चित्र हुन् । १० हात भएका, हात्तीको सुँढ भएको

२०७२ वैशाख १० बिहीबार २३-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन कुनै चित्र हुन्छ र ! यो सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री । वास्तवमा भक्ति हुनुपर्छ एक शिवबाबाको, जो सबैका सद्गति दाता हुनुहुन्छ । तिम्रो बुद्धिमा छ— यी लक्ष्मी-नारायणले पनि ८४ जन्म लिन्छन् । फेरि सर्वोच्च बाबा आएर सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ । उहाँभन्दा ठूलो अरू कोही छँदै छैन । यो ज्ञानको कुरा तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार धारण गर्न सक्छन् । धारणा गर्न सक्दैनन् भने बाँकी के कामका रहे । कोही त अन्धाको लठ्ठी बन्नुको सट्टा स्वयं अन्धा बन्छन् । गाई जसले दूध दिँदैन भने उसलाई गौशालामा (पिंजरपुरमा) राख्छन् । यिनले पनि ज्ञानको दूध दिन सक्दैनन् । धेरै छन् जसले केही पुरुषार्थ गर्दैनन् । सम्भक्तदैनन्, हामी केही त कसैको कल्याण गरौं । आफ्नो तकदिरको ख्याल नै रहँदैन । जे जस्तो मिल्यो, त्यही ठीक । बाबा भन्नुहुन्छ— यिनको तकदिरमा छैन । आफ्नो सद्गति गर्ने पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ । देही-अभिमानि बन्नु छ । बाबा कति उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ, र आउनुहुन्छ हेर कसरी पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा । उहाँलाई बोलाउँछन् नै पतित दुनियाँमा । जब रावणले बिल्कुलै भ्रष्ट गरिदिन्छ, अनि बाबाले आएर श्रेष्ठ बनाउनुहुन्छ । जसले राम्रो पुरुषार्थ गर्छन्, उनीहरू राजा रानी बन्छन् । जसले पुरुषार्थ गर्दैनन्, उनीहरू गरिब बन्छन् । तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ गर्न सक्दैनन् । कोही त धेरै राम्रो तकदिर बनाउँछन् । हरेकले आफूलाई देख्न सक्छन्— मैले के सेवा गर्छु ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) रूप-वसन्त बनेर मुखबाट सदैव रत्न निकाल्नु छ, धेरै धेरै मीठो बन्नु छ । कहिल्यै पनि पत्थर (कटुवचन) निकाल्नु छैन ।
- २) ज्ञान र योगमा तीक्ष्ण बनेर आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ । आफ्नो उच्च तकदिर बनाउने पुरुषार्थ गर्नु छ । अन्धाहरूको लठ्ठी बन्नु छ ।

वरदानः— निरन्तर याद र सेवाको सन्तुलनबाट बचपनको नाज नखरा समाप्त गर्ने वानप्रस्थी भव सानो सानो कुरामा संगमको अमूल्य समयलाई गुमाउनु बचपनको नाज नखरा हुन् । अब यो नाज नखराले शोभा दिँदैन । वानप्रस्थमा केवल एकै कार्य रहन्छ— बाबाको याद र सेवा । यसको सिवाय अरू कोही पनि याद नआओस्, उठे पनि याद र सेवा, सुते पनि याद र सेवा— निरन्तर यो सन्तुलन बनिरहोस् । त्रिकालदर्शी बनेर बचपनका कुरा वा बचपनका संस्कारहरूका समाप्ति समारोह मनाऊ, तब भनिन्छ वानप्रस्थी ।

स्लोगनः— सर्व प्राप्तिहरूबाट सम्पन्न आत्माको निशानी हो सन्तुष्टता, सन्तुष्ट बन र अरूलाई बनाऊ ।